

STICHTING HILVERSUM, PAS OP!

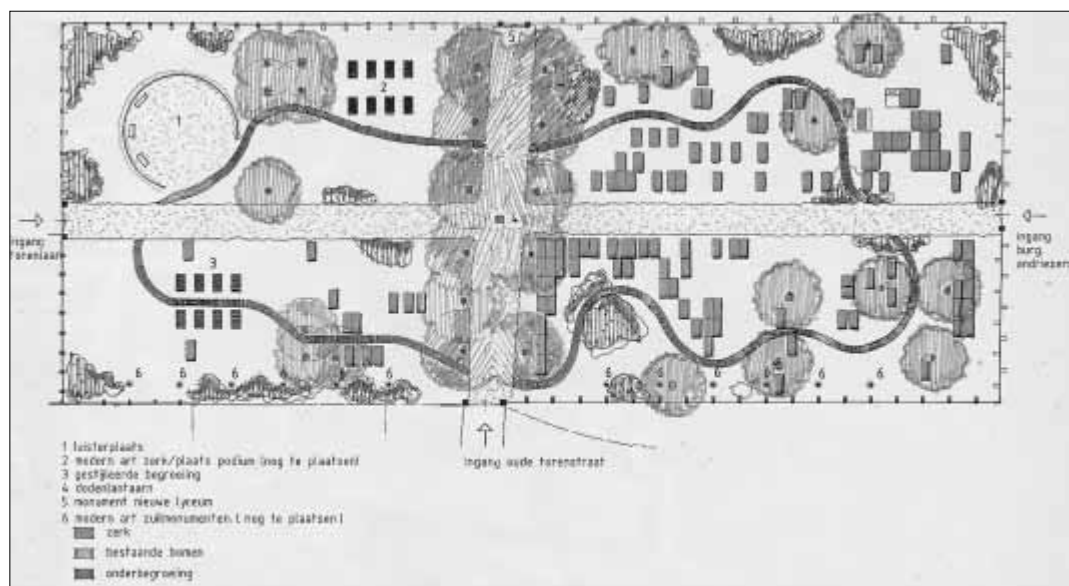
De opening van De Hof

Op 25 oktober heeft het gemeentebestuur van Hilversum het beheer van de oude begraafplaats aan de Torenlaan overgedragen aan de Stichting De Hof. Deze stichting is speciaal voor dit doel opgericht en hoopt de begraafplaats te ontwikkelen tot een intiem stadspark waar de voorbijganger even tot rust kan komen. Het park is zo ingericht dat er ook ruimte is voor culturele evenementen, zoals op bijgaande plattegrond te zien is. De Hof, zoals we de voormalige begraafplaats voortaan noemen, is tijdens de wintermaanden geopend op de vrijdagmiddag en de gehele zaterdag. In het voorjaar worden de openingstijden verder verruimd. Indien nodig kunt u de Stichting bereiken op het adres Eikenlaan 59, 1213 SH Hilversum, telefoon (035) 624 19 08.

Tijdens de opening op 25 oktober kreeg de Stichting De Hof niet alleen de oude begraafplaats in beheer maar ook de gedenksteen van de Vereniging Het Nieuwe Lyceum. In de steen staan de namen gebeiteld van de leerlingen en oud-leerlingen die als gevolg van de Tweede Wereldoorlog het leven lieten. De gedenksteen had zijn plaats in

de hal van het schoolgebouw. Het Nieuwe Lyceum gaat op in het Oostvaarderscollege in Almere, maar de steen blijft in Hilversum en heeft een plaats gekregen in de muur van De Hof, recht tegenover de ingang aan de Oude Torenstraat.

De heropening vond plaats nadat in het Goois Museum burgemeester mevrouw J.G. Kraaijeveld-Wouters de begraafplaats officieel aan de Stichting De Hof had overgedragen. Onder statig klokgebeier begaf een grote stoet zich vervolgens naar het kerkhof, waar professor H. Vonhoff als inwoner van Hilversum de opening verrichtte. Hij wees in zijn speech een ieder nogmaals op de zorg welke een dergelijk bezit met zich meebrengt en zette daarna per draagbare telefoon de zoet gevooisde klanken van het Raadhuisocarillon in werking. De plaatselijke pers heeft aan de opening van De Hof en aan de overdracht van de gedenksteen uitvoerig aandacht besteed. *Eigen Perk* wil in dit nummer de feestelijke gebeurtenis met zijn plechtige ondertonen gedenken met twee citaten. Bij de onthulling van de steen in 1948 heeft de toenmalige rector van het Nieuwe Lyceum een korte kenschets gegeven van de leerlingen en oud-leerlingen die met de gedenksteen



herdacht worden. Het is passend om nu, bijna een halve eeuw later, dit deel van de toespraak van de rector te herhalen. *Een school herdenkt zijn doden* hebben wij dit citaat genoemd. Het is afgedrukt na dit verslag van de overdracht en de opening van De Hof.

Na de overdracht van de steen op die zaterdag in oktober las oud-leerlinge Saskia Teppema een gedicht voor dat allen die daar op de oude begraafplaats bij die steen aanwezig waren zeer getroffen zal hebben. Ook dit gedicht, "Cimetière", wordt hieronder nog eens afgedrukt.

Cimetière

Twee vrouwen zaten voor me in de bus
Met nette permanenten, donk're kleren
Ze zaten met elkaar te conserveren
De één sprak over 't kleinkind van haar zus
De ander had margrietten in een krant
Vanmorgen vroeg geplukt uit eigen tuin
Ik zag bij hen vergeleken heel erg bruin
We reden door het Franse platteland

Ik kon ze maar ternauwernood verstaan
En wilde eig'lijk wel hun reisdoel weten
Maar ja, bij Fransen kun je dat vergeten
En bovendien; wat ging het me ook aan
Ineens was daar hun halte: cimetière
Begraafplaats dus, en daar stapten ze uit
De bus trok alweer op met veel geluid
Ze liepen naar de poort, zonder misère

Gewoon, een plastic tasje in hun hand
En vast met een verdriet dat al gewend was
Verlies dat al aan iedereen bekend was
Er was dus eigenlijk weinig aan de hand
Alleen ik voelde plots de tranen komen
Om wat ze gingen doen: een graf verzorgen
Ineens was daar mijn woede, diep verborgen
Dat is me door die schoften ook ontnomen

Gewoon een beetje zitten aan 't graf
Natuurlijk dat van mamma en van vader
Men wiedt het onkruid en geeft planten water
En sopt zo af en toe de steen 's af
Een beetje denken aan zoals het was
Zoals we vroeger om de tafel zaten
Voordat we alles achter moesten laten
Men voelt de pijn en knipt het hoge gras

O ja, ik ben ook wel kaddisj gaan zeggen
Daar op de plek waarop ze toen zijn vermoord
En dat zal God ook best hebben gehoord
En je mag van mij nog honderd kransen leggen
Maar ik wil in het voorjaar met zo'n doosje
Zo van de kweker vol met balsemieren
En die dan poten en een beetje grienen
En zeggen: nou, zo moet het weer een poosje

'k Heb mij er aan gewend te accepteren
Dat het toch nooit te accepteren is
Ik praat niet eens meer over het gemis
Het heeft geen zin jezelf steeds weer te bezeren
Maar toen, daar in die bus, deed het toch zeer
Dat ik geen plek heb waar ik zeggen mag
Dag schatten, over een tijdje kom ik weer
Ik denk aan jullie bijna elke dag